

"Mitterrand feia frontpopulisme i després expulsava del paradís els comunistes. Reformava la llei electoral i afavoria Le Pen. Seduïa els escriptors d'esquerres, però admirava els llibres dretans de Chardonne i Drieu. Dubtava sobre la reunificació alemanya i visitava Junger."

François Mitterrand.

Dilluns, 8. Ha mort Mitterrand i de seguida ja diuen que ha mort un gran entusiasta de la construcció d'Europa. Si de cas, es tractaria d'una Europa en què França sempre digués l'última paraula. D'una altra banda, en un món necessitat de claredat, Mitterrand sempre fou paradoxal i penombra florentina. També diuen ara que podríem comparar-lo a De Gaulle. Segons i com, perquè quan De Gaulle era a Londres, Mitterrand era a Vichy. Tot i així, per un estrany equilibri de la història, Mitterrand ha conservat les institucions ideades pel gaullisme, que ell abans havia qualificat de cop d'estat permanent. Al cap i a la fi, De Gaulle tenia Malraux i Mitterrand aixoplugà el plagiari Attali: no sorprèn que adesiara algun amic se li suïcidés. Tot rei té el seu canalla, deia quan li retreien l'amistat amb Bernard Tapié. Mestre tenebrós de l'oportunisme virtuosista, ningú no ha dominat tan bé els trapezis de la V República. Feia frontpopulisme i després expulsava del paradís els comunistes. Reformava la llei electoral i afavoria Le Pen. Seduïa els escriptors d'esquerres, però admirava els llibres dretans de Chardonne i Drieu. Dubtava sobre la reunificació alemanya i visitava Junger. Quan volgué parlar del més enllà amb el filòsof catòlic Jean Guitton, ja volava sobre una estora mística i era –digué Guitton– com si Déu volgués parlar amb Déu. Tan capficat en el judici final de la història, volia ignorar l'economia. Dels mandats presidencials de Mitterrand, només en quedaran algunes construccions horribles a París. Coses de França.

Els trapezis

Charles de Gaulle.

Dimarts, 9. Un equip d'obres amb compressor comença a treballar a la cantonada de casa, per posar unes canonades del gas. El terrabastall arriba amb puntualitat d'histèria. Si per comptes d'agressió decibèlica fos un cas de pudor o de danys d'una gespa venerada pels ecologistes, ja tindríem una manifestació de veïns o una protesta a la plaça de Sant Jaume, però amb el compressor només perill la integritat psíquica i l'equilibri moral dels agredits, pura pacotilla. No té cap importància que ningú no ens digui quants dies durarà l'estrèpit, ni si dutxar-nos ja de bon matí amb una migranya infernal podria ser motiu de compensació per danys i perjudicis. Busco un grapat d'amics per fundar una lliga del silenci, una guerrilla espiritual contra la intromissió del soroll en la vida del contribuent. Qualsevol dia serem molts, i almenys aconseguirem que els compressors vagin a treballar a prop de la casa d'algú altre.

Dimecres, 10. Hi ha qui parla d'una degeneració de la raça humana que ja comença als bons temps dels grecs o dels romans. Posats a degenerar, no ve d'un segle. De tota manera, de cada vegada més podem trobar a faltar una certa concepció de la grandesa, o per dir-ho sense altisonància, el *think big*, les grans concepcions, les idees generoses. Trobo una cita de Joan Estelrich: "L'home d'estat, que treballa amb la mateixa natura humana, s'atura davant aquest apassionant problema de la història de Roma. Pocs segles abans de Pèricles només hi havia, sobre el Palatí, una co-

de la V República

RAFA GIL

Joaquín Almunia.

Illa de pastors. Mil anys després, la mà de Roma s'estenia de Galícia al Pont Euxí, del Danubi al Nil. Per a tot patriota, per a tot polític, aquest fet és un estímul incalculable". No sé si això estimula els polítics de CiU: en tot cas, Estelrich era de la Lliga.

Dijous, 11. "Sóc Piscis", sento dir a una senyoreta pèl-roja. Fa un café a la barra, amb un xicot d'aire molt espavilat. Veig que ell calcula, amb totes les neurones disposades a trobar quina és la millor combinació astral amb el zodíac de la senyoreta. Li diu amb veu fluixa el seu signe d'horòscop i, com que ella somriu molt, suposo que Piscis ha trobat un company ideal, potser un poc calculista.

Divendres, 12. Qualsevol membre del PSOE diu que, si la dreta guanya les eleccions, tindrem una situació com la francesa. En primer lloc, les circumstàncies no són les mateixes i, d'una altra banda, ves per on, de quina manera ens oblidem de les dues vagues generals que hem tingut amb governs socialistes. Diu molt a favor de la immensitat de l'oblit que ara els socialistes critiquin la hipotètica victòria electoral del PP amb els mateixos raonaments pels quals les victòries del PSOE passaran a la petita crònica de les aproximacions més erràtiques entre promeses i realitats: per exemple, Joaquín Almunia -d'una altra banda, polític seriós- dona per inconnexes les propostes econòmiques d'Aznar, com si ja no recordés la seva promesa personal de generar alguns centenars de mi-

RAFA GIL

José María Aznar.

lers de llocs de treball. Si ho comparem amb el catàleg de demagògies de la campanya de "Muévete con el cambio", les propostes d'ara són un joc de nens. El PSOE, per sort, va passar de la planificació a l'economia de mercat i del pacte de Moscou a l'OTAN, però això no vol dir que des de la restauració democràtica ningú hagi incomplert mai tantes promeses. Això, realment, no tindria gaire importància, si no fos pels intel·lectuals que varen creure que la victòria del PSOE canviaria el món, sense voler veure que era la victòria d'un partit polític com un altre, però amb tint de socialisme. Aquesta fe no provenia d'un aprenentatge polític en la socialdemocràcia europea, sinó de la concepció marxista de la política: en definitiva, totalitària. En general, crec que els polítics del PSOE se'n desempallegaren, d'això, molt abans que els intel·lectuals afins. A la llarga, l'home d'acció potser és de més fiar que no l'ideòleg.

Valentí Puig